

SCHRIFTMEDITATIE

"Alzo werd de Heere na dezen den lande verbeden".

2 Samuël 21:14b

Het Schriftgedeelte waar de woorden voor deze meditatie uitgenomen zijn is van een ontroerende inhoud.

In het Koninkrijk van David heerst een ernstige hongersnood. Drie jaren lang blijft de hemel van koper en wordt de aarde als ijzer. De vroege en spade regen daalt niet langer neer uit Gods hemel. Het land van Israël is geworden tot een woestijn. Melk en honing vloeien niet meer. De tekenen van Gods gunst houden zich in.

David zoekt het Aangezicht van de Heere. David gelooft dat geen ding "Bij Geval" geschiedt.

God, de Heere, regeert.

Dan maakt de Heere David bekend met de oorzaak van de grote droogte. De Heere is toornig vanwege een bloedschuld, door Saul bedreven en gemaakt. God is deze schuld niet vergeten. Hij is te rein van ogen, dat Hij het kwade zou kunnen aanschouwen. Ook de vergeten en slepende bloedschuld heeft Zijn aandacht.

Saul had zich vergrepen aan de Gibeonieten. Van dit gastvolk heeft hij er velen gedood. In zijn ijver zonder verstand en verkeerde vroomheid wilde hij het volk Israël zuiveren van alle vreemde smetten.

Nu meende Saul zich geroepen om deze bedriegers, die indertijd Jozua bedrogen hadden, te moeten vernietigen. Er lag echter een EED tussen leven en dood, zijn of niet-zijn van deze Gibeonieten.

Jozua had onder ede betuigd dat hij dit volk niet zou doden. Het bestaan van deze mensen hing aan de Naam en de Waarheid van de levende God. Als zou Jozua gezworen hebben tot zijn schade, veranderen mocht hij het niet.

Toch stelde Saul zijn eigen rechtvaardigheidsbegrip boven de Naam van God. Deze Naam van God is een sterke toren. In de schaduw van deze toren leefden de Gibeonieten.

Saul heeft geprobeerd met de stenen van deze toren de Gibeonieten dood te gooien.

Er is vreemdelingen bloed vergoten. Dat bloed roept om wraak.

David laat de Gibeonieten bij zich komen. Hij vraagt wat er gedaan moet worden om de overtredingen aan hen begaan, te verzoenen. Het antwoord van de Gibeonieten laat geen twijfel over hun bedoeling bestaan.

Zilver en goud eisen zij niet. Nee, deze bloedschuld moet met bloed worden betaald.

De Gibeonieten treden op als bloedwrekers voor hun dode volksgenoten.

Saul is dood, hem kunnen ze niet meer bereiken. Nu eisen ze het bloed van Sauls nageslacht.

Zeven levens eisen ze op. Zeven, het getal van de volmaaktheid. In deze zeven levens willen de Gibeonieten de rekening vereffenen. Zeven mannen moeten vallen. Zeven lijken moeten hangen aan het hout. Zeven levens moeten tot een vloek worden voor het Aangezicht des Heeren.

"O, Gibeonieten: De Heere is recht in al Zijn weg en werk...maar, ik wilde u wel in de ogen zien.
Zijn uw ogen koud van haat?
Zijn uw ogen vol toorn en tevens vol verdriet?
Of bent u de kromme stok waar de Heere een rechte slag mee geeft?"

"Was mij geheel, zo zal ik witter wezen dan sneeuw".

David oordeelt dat aan hun eis voldaan zal worden. Hij verschoont de zoon van Jonathan en laat het oog vallen op twee eigen zonen van Saul en vijf kleinzonen.

Het zijn de twee zonen die Saul gewon bij zijn bijvrouw Rizpa, en vijf zonen van Merap, de dochter van Saul.

Van Rizpa weten we niet zoveel. Behoudens haar verhouding met Abner de krijgsoverste, vermeld de Schrift weinig over haar.

Van Merap weten we dat ze eigenlijk aan David ter vrouw beloofd was in verband met de overwinning op Goliath. Saul had haar echter aan een ander uitgehuwelijkt.

Ik heb geen vrijmoedigheid deze verwanten van Saul te tekenen als bijzonder goddeloze mensen, die eindelijk hun gerechte straf ontvangen. Wanneer we dit toch doen, moeten we beginnen onszelf bovenaan op de zwarte lijst te plaatsen. Dan is er geen bezwaar tegen. "Wij allen zijn als een onreine en onze misdaden voeren ons weg als een wind".

Het is een zonovertogen dag, als de "Gevloekte" gehaald worden. Hier is de confrontatie met de bloedschuld van Vader en Grootvader Saul. Om deze bloedschuld is de aarde dor en droog.

Wie zal kunnen peilen het leed van hun dierbaren? Hechte banden worden doorgesneden.

Het is tijd om afscheid te nemen van: Moeder, Vader, Vrouw en Kinderen.

Op één dag vallen ze, zeven zonen. Zonen, gedragen onder het hart, verwacht in blijdschap, geboren in smarten.

"Uw oordelen zijn een grote afgrond; Heere, Gij behoudt mensen en beesten".

Nu hangen hun doden lichamen aan het hout. Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt. Gerechtsdienaars en toeschouwers zijn weer huiswaarts gegaan.

Nog is de hemel strak. Nog brandt de zon haar hete stralen naar de aarde.

De woonplaats van Saul is gerichtplaats geworden. Zeven palen tooien het Gibea Sauls. Zeven verkrampde lijken hangen hulpeloos aan het hout. Zeven paar uitgebluste ogen staren nietszeggend voor zich uit.

"Heeft dan, o HEER', Uw gramschap nimmer end?
Zal z' eind'lijk niet eens worden afgewend?
Of zal Uw toorn ook op ons nakroost woen?
Zult G' uit den dood ons niet herleven doen?
Geef ons Uw heil, en red ons door Uw hand,
Uit vrije gunst, het zuchtend vaderland". Psalm 85:2

Daar is nog ene op de berg der vervloekten aanwezig.

Als alle anderen reeds lang verdwenen zijn, is daar op de duistere berg een vrouw. Het is Rizpa. De Moeder van de twee zonen van Saul.

Een Moeder bij haar dode zonen.

Ja, de zonen zijn groot geworden en Moeder oud; Moeder blijft Moeder.

Met smart heeft ze haar zonen gebaard.

Met smart heeft ze afscheid genomen.

Met smart houdt ze de dodenwacht.

Zie de liefdedienst van deze bedroefde Moeder. Deze vrouw was nauw betrokken bij de ondergang van het huis van Saul.

Toch horen we geen verwensingen en vloeken uit haar mond tegen God en de koning.

Nee, Rizpa is in arbeid om te baren. Ze is er om haar doden zonen. Van haar rouwkleed heeft ze zich een tentje gemaakt. Misschien ook heeft ze haar rouwkleed op de steenrots gespreid om haar pijnlijke ledematen een ogenblik te doen rusten. Ver van het gewoel van de stad, ver van de zuchtende landlieden, ver van het koninklijk paleis wordt gerouwd.

"De Heere weet ervan".

Rizpa waakt over de schamele resten van haar doden. Nacht en dag, in koude en hitte, vecht zij tegen het wild gedierte dat niets ontziet.

Het is een moeilijke en eenzame strijd. De strijd van één tegen velen. De vogelen willen het vlees van haar zonen eten. De dieren in het veld willen de beenderen vermorzelen.

De lijken werden niet weggehaald en begraven, zoals Deuteronomium 21 gebod.

Regen, eerst regen, Gods gunst over land en volk.

Zullen de schamele resten van haar zonen dan nimmer mogen rusten?

Zullen de zonen dan geheel door de vloek worden weggeruimd?

Het gold voor een late zegen over het dode volk, om bij de vaderen te worden begraven.

Het weggegooid worden als mest op het veld, was een diep ingrijpend oordeel van God.

Rizpa vecht door, hijgend en zwoegend.

Rizpa ziet de ontbinding vorderen.

Rizpa, Moeder, waarom ga je niet naar huis? De hemel blijft strak, de aarde dor en droog.

Hoelang? Niet onmogelijk dat het vijf maanden geduurd heeft. Vijf maanden oog in oog met de ontbinding. Vijf maanden oog in oog met vlees van je vlees en been van je gebeente in uiterste verwoesting.

d' Ogen bijna blind gekreten,

Uitgebeten,

Zien het daglicht nauw'lijks meer.

Zie, daar wordt de hemel bedekt met wolken. De scherpe stralen van de zon worden getemperd door de opkomende dampen. De eerste druppels regen vallen op de resten van de zonen en bereiken vervolgens de dorre aarde.

De Heere heeft het gezien.

Hij heeft David gezien.

Hij heeft de Gibeonieten gezien.

Hij heeft de vechtende Moeder gezien.

Hij heeft het dorre gebeente op de dorre aarde gezien.

Maar ach, wat zullen wij zeggen?

De Vader heeft Christus gezien. Hij heeft het ENE Kruis gezien. Hij heeft Zijn Zoon horen kermen in Zijn strijd tot de dood.

"HET IS GENOEG"

Rizpa, je mag je resten houden. Ze mogen in het graf.

Rizpa, brandofferen noch offer voor de schuld.

Voldeden aan Zijn eis Noch eer,

Toen zeide Hij, zie, Ik kom, o HEER.

Hemelen, drupt nu van boven. Uitgedorde aarde, open u voren. Schamele resten, vang de druppelen op, het zijn druppelen uit de hoge hemel.

Zie, er is een andere berg...GOLGOTHA. Daar hangt Gods Geliefde aan het dorre hout.

Hij, onschuldig voor de schuldigen. Hij, de Reine, voor de onreine. Hij, Gods Zegen over ons, is een vloek geworden. Hij hangt LEVEND aan het hout. Hij, een vloek bij het leven. Het bloed van de Gibeonieten roept om wraak. Zijn bloed roept om verzoening.

Uw goedheid, HEER', is hemelhoog;

Uw waarheid tot den wolkenboog;

Uw recht is als Gods bergen;

Uw oordeel grondloos; Gij behoedt,

En zegent mens en beest, en doet

Uw hulp nooit vruchtloos vergen. Psalm 36:2a

David hoort van de gebeurtenissen op de vloekberg. Zijn hart wordt bewogen. Hij laat de beenderen van Saul en Jonathan en de gehangenen verzamelen. Samen dalen ze ten Grave in het land van Benjamin. Hierna wordt God den lande verbeden. Om Jezus wil.

Rizpa, ga nu naar huis en prijs de God aller Genade. Gij moogt de "Rest" behouden vanwege de Goddelijke vloekspraak op Golgotha. De regen zal weer nederdalen op de dorre woestijn.

Geliefde lezer, wij hangen aan het hout. Wij hebben ons verhangen aan de boom der kennis des goeds en des kwaads. Wij hebben ons de volledige vernieling waardig gemaakt. Ook maken we de schuld dagelijks nog groter.

Zie, het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegdraagt. Een zwaard ging door de ziel van Rizpa. Het grootste zwaard ging door het hart van Jezus. De zeven palen op de vloekberg wijzen heen en lopen uit op het kruis van Christus, de zone Davids.

Gods vrije gunst zal eeuwig geprezen worden. O, God doe het huis van David en van Saul en ons huis Uw Woord geloven. Dan zal onze aanmatiging geoordeeld worden. Dan zullen Gibeonieten schuldig staan voor U.

Alle aanspraak en recht op gunst hebben wij verloren.

Daar ligt echter de Zegen van Mozes, de man Gods: "En van Benjamin zeide hij: De beminde des Heeren, hij zal zeker bij Hem wonen; Hij zal hem de ganse dag overdekken, en tussen Zijn schouders zal hij wonen".

Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig verderf.

Ruben en Benjamin, de oudste en de jongste, de eerste en de laatste, u en ik, buiten het verzoenend lijden en sterven van Davids grote Zoon, komen wij om.

"Kom, Schepper, Geest, bezoek uw kerk".

Dat Uw wraak ons niet treffen. Dat Uw oordeel ons niet verdelgen. Dat uit het Boek des Levens licht mogen op gaan over ons pad.

Die nu anders niet ziet dan vlees en bloed,

Die anders niet ziet dan ontbinding en dood,

Die anders niet ziet dan dor gebeente,

Die zijn leven en zijn huis ten ondergang gedoemd ziet,

Hoor het Woord van de Heere:

"En zij namen Jezus en leiden Hem weg; en Hij, dragende Zijn kruis, ging uit naar de plaats, welke genaamd wordt Golgotha; alwaar zij Hem kruisigden"

"Alzo werd God na deze den lande verbeden".

Gij, die God vreest, gij allen prijst den HEER';

Dat Jacobs zaad Zijn groten Naam vereer';

Ontzie Hem toch, o Israël, en leer

Vertrouwend wachten.

Wie mij veracht', God wou mij niet verachten,

Noch oor noch oog Van mijn verdrukking wenden;

Maar heeft verhoord, wanneer ik uit d' ellenden

Riep naar omhoog. Psalm 22:12

D.C.O.